

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Afklaring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 249. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346604535872/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

af, at der var en ung, fremmed Dame i Stuen. De ytrede sig kun lidet, og da med kunstigt, tildels kejret, anbragte Bemærkninger.

Karl forundredes selv ved at føle sig lidt famiende i Valget af Ord overfor Ellen, passende for Situationen, og syntes samtidig, det var saa latterligt, at det Barn kunde frembringe Situation overhovedet!

Hun saae saa ny ud. Hun havde en mørkeblaa, ulden Kjole; men Hud og Haar var ganske lyst og næsten skinnende; – Haaret var strøget op baade fra Pande og Tindinger og slog en blank Bukkei derover. Øjnene var saa klare og saa rene baade i det Blaa og i det Hvide, som om de aldrig havde været brugt før.

«Du er ikke vokset meget siden sidste Sommer,» sagde han, da de havde smakket lidt.

«Jamen, Karl, jeg er da ogsaa atten Aar.»

Det var ham ufatteligt. Men det var nemt at mærke paa Kammeraterne. –

Det blev en helt højtidelig Handling at gaa til Bords i Aften. Thi hvor skulde den fremmede sidde? Nu blev man nemlig ulige Tal. – I den sidste Tid havde de otte Kuverter været saaledes anbragte: for den ene Bordende Fru Dalsgaard, ligeover for hende den jydsk Philosoph. Til højre for hende: Knausestad, Hellum, Karl, tilvenstre: Kunstneren (Frydensberg), Frøken Andersen og Esby. – Forlovelsen var nemlig gaaet i Strykker i December, og Hr. Aggerholm var straks rejst fra Pensionatet.

«Nu er det nok bedst, at de to unge Damer sidder sammen; Frøken Nordbye maa vist sidde mellem Frøken Andersen og Hr. Esby,» sagde Fru Dalsgaard; «saa bliver der jo rigtignok fire paa den Side; men Damerne er jo ikke saa forfærdelig store, og det kan jo nu ikke blive anderledes med *dette* Bord.»

Frøken Andersen tog undseligt indsmigrende Ellen om Livet, lo og hviskede, at det var saa morsomt, de nu var bleven to unge Piger.

Da man var ved at sætte sig, sagde Hr. Esby, idet han skjød Øjenbrynene højt til Vejrs og skulede til sin Nabo til venstre: «Ja, jeg kan jo sagtens være glad; men hvad troer man, han dér siger?» – Han satte en udstrakt Pegefinger paa den jydsk Philosophs Skulder.

Denne saae forbitret til ham og blev ildrød i Hovedet. – Der var allerede udvekslet flere Repliker ved Bordet efter dette, da Philosophen opkastede det Spørgsmaal: «Hvad skal man kalde en Mand, der kom-